

faaet den Lotterikollektion, som han eller hun mente at være absolut mere skikket til end alle andre Mennesker. Og saa er der — og her vender jeg mig til Embedsmændene — Overklassen i vort Embeds-aristokrati, de store Embedsmænd, Embedsaristokraterne, som har dukket sig under et nyt Regimente af de nye Befolkingslag, der i de senere Aar har styret Danmark. Det er Arbejdere, Husmænd, Smaa bønder, de, der ikke tidligere var styrende i Landet, der nu i vigtige Situationer, ved den nye Grundlovs Gennemførelse, under Krigssituationen har været de egentlig ledende i Landet. Det høje Embedsaristokrati, der gennem mange Aar er vant til helt andre Tider, finder sig deri. Embedsmændene, hvad enten de er verdslige eller kirkelige, bøjer sig altid for Magten — de gaar for øvrigt altid over til Magthaverne, saa snart de er sikre paa, at Magten er deres, sommetider i sidste Øjeblik, men de løber altid hen, hvor Magten er —, de bøjer sig og dukker Hovedet, men mange af dem gør det tønder-skærende. Saa kommer der en Situation — nu kniber det for dem, nu møder alle Mand op, nu er de der. Saa møder en Biskop Ostenfeld, saa møder en General Castenschiold frem, saa kommer de alle-

sammen. Saaledes har det ogsaa været tidligere, naar der opstod en saadan Sensationsbevægelse. Jeg erindrer en Fortælling — jeg kom til at tænke derpaa i Gaar, da jeg sad og hørte paa Debatten — af Marcus Rubin, den er fra Provisorietiden. Jeg minder derom, for at Landborepræsentanterne, Husmands- og Gaardmandsrepræsentanterne, skal tænke lidt over det Selskab, de her er kommet i, et Selskab, der ikke er saa let at ryste af sig, naar Valgkampagnen kommer, og de skal bruge al den Agitation, der følger med. Marcus Rubin fortæller, at en Gang i 80erne, da Hørup stod i en meget alvorlig Kamp og havde brugt stærke Ord om dansk Militarisme, møder en Aften 7 Generaler frem i „Berlingske Tidende“ og undsiger ham, ligesom nu en General Castenschiold møder frem og undsiger Forsvarsministeren. Det er for øvrigt ganske utilbørligt, at tjenstgørende Officerer træder politisk op, ligesom det er ganske utilbørligt, at General

Castenschiold nu træder op her, direkte vendt mod sin foresatte. Alle Tilhængere af parlamentarisk Styre, ikke mindst det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), ikke mindst det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), der ogsaa kender en saadan Hvirvelstorm, vil være enige i, at det er ganske utilbørligt! Hvorfor hører vi ikke i disse Dage en eneste Protest derimod, hvorfor er det tilladeligt? Hvorfor skal der kun tales om, at nogle Ministre har anset det for deres Pligt at skjule en Sandhed og har gjort det paa den eneste Maade, som de under de givne Omstændigheder fandt effektivt? Hvorfor skal der ikke tales om noget saa utilbørligt, som at General Castenschiold optræder paa denne Maade?

Men jeg vender tilbage til den Historie, som Marcus Rubin fortalte. Han blev meget forfærdet — ved at fortælle Historien karakteriserer han til en vis Grad baade sig selv og Hørup — og gik straks op til Hørup paa „Politiken“s Kontor og sagde: Har De set de 7 Generalers Opraab i „Berlingske Tidende“? Han sagde det med alle Tegn paa Forfærdelse, fordi han mente, det kunde betyde saa meget i den Kamp, og at det kunde være farligt for Hørup. Hørup sad med „Berlingske Tidende“ foran sig, saa hen paa ham og snerrede mellem Tænderne: „De Hunde“. Det var Marcus Rubins Fortælling. Det eneste Opraabet fremkaldte hos Hørup, var det snerrende Udbrud: De Hunde! (En Stemme: Det var ogsaa nok.) Det var ogsaa tilstrækkeligt. Jeg tror, det vilde være baade værdigere, klogere og et sandere Udtryk for Landbostadens Stemninger, om dens Repræsentanter nærede en lignende Følelse overfor alt dette i Stedet for at mænge sig dermed. Hvad der præsteres i disse Dage, er jo fast utroligt. Jeg læser i Gaar en Artikel af en Pastor Emil Koch i Odense; det skal ellers være en meget skikkelig Mand, paa sociale Omraader ganske frisindet endda, og ved visse Lejligheder er han optraadt særdeles fornuftigt, men nu bliver han revet med. Vi ser her en Massesuggestion foregaa, denne farlige Massesuggestion, som netop en kraftig socialdemokratisk Organisation og en sund og godt styret Presse skal være Bolværket imod i farlige Tider.